

RILONDSKÁ UMĚNOVĚDNÁ A HISTORICKÁ SPOLEČNOST

Zdeněk Beneš

Studenti historie čerpají informace především z děl slavných historiků. Bývalo zvykem, že na královském dvoře vždy jeden působil a sepisoval události proběhlé za dobu panování svého krále (dnes je to jen tak pro příklad Leila z Boševalu na almendorském dvoře, Bára Plaňková na královském dvoře v Keledoru a Jan z Búrova u Koloniální rady v Erinu). Tyto spisy však často bývají v mnohém tendenční a ideologicky poznamenané. Jako příklad může sloužit Amanhariův spis "Činy knížete Denwiria", zaznamenávající panovnické kroky knížete Denwira (vládl v letech 546-602 k.l. v Marblenském knížectví na území dnešní Danérie), jenž sice byl hloupým a ukvapeným panovníkem, ale dbal na to, aby jeho činy nebyly považovány za nemoudré, takže je se svým dvorním historikem přepisoval v domnění, že budoucnost na něj bude pohlížet smířlivěji. Mnohé svazky pocházejí z klášterních knihoven, zvláště pak z archivů Maurilíných kněží.

Jsou však informace, které nebyly nikdy zapsány do knih a jedinou cestou, jak je získat, je cesta do Vnějšího světa, kde jsou v držení mrtvých duší. Za příklad mohou sloužit události, jež se udály na Taře po jejím opuštění lidmi, tudíž je nikdo z lidských kronikářů nemohl zaznamenat. Spousta z nich upadla v zapomnění a ty, které lze najít ve Vnějším světě, jsou pouze informace bez podpory v hmotných předmětech. Řeč je především o umění a kultuře starých dob, které se zachovaly jen zlomkovitě.

Nezbývá pak, než se vydat na praktický průzkum lokality a pokusit se získat nějaké informace formou vyzdvižení věcí kupříkladu ze starého sklepení, podzemních chodeb nebo zbořených paláců. Nežádka tak dojde k nálezům věcí hodnotných jak co do informací o daném období, tak do ceny měřené zlatem. To je případ šperků, ale i věcí obsahujících magii, což je běžné zvláště u arvedanských zřícenin. O nebezpečích, která na vědce číhají, se netřeba zvláště podrobně zmiňovat. Může se jednat o pasti mechanické i magické, prokletí míst, myšlenkové bytosti a nežádka i dobrodruhy prahnoucí po vzácných předmětech.

Jednou z mála skupin, zabývajících se shromažďováním informací a pátráním po předmětech hmotné kultury za účelem čistě vědeckým, je Rilonská uměnovědná a historická společnost. Funguje pod záštitou Rilonské univerzity a je spolu s albirejskými Pátrači teprve druhou podobnou organizací na území Tary.

Tento rozhovor se uskutečnil na půdě proslulé Rilonské univerzity na jaře roku 851.

Sekretář: „Mistře Rivenale, Mwanubi Bhan přinesl zaručenou zprávu o výskytu Zářivé čepel.“

Mistr Rivenal, doktor věd historických a člen Společnosti: „Hmm, zajisté máš na mysli Zářivou čepel, kterou nesl Thordal Silný v bitvě Pěti mečů a mluví se o ní v Kronice ctihodného Kelefara...“

„Ehm, zřejmě ano.“

„Řekni, o čem přesně mluvil náš milý známý Mwanubi?“

„Pan Mwanubi Bhan oznámil tuto zprávu knězi Mauril v Oázkách, který ji po rychlém poslu ihned poslal do Rilondy...“

„Dobře, dobře, ale o čem Bhan mluvil?“

„Jistě. Pan Bhan ve své zprávě hovořil o dvou uprchlících, které potkal polomrtvé na okraji Hammády, napojil je a oni mu vyprávěli o své cestě do ruin Ištak Chalenu...“

„Hmm, to je zajímavé... Kdo by tušil, že se Čepel objeví právě zde! Vždyť Kelefar tvrdí, že poté, co Thordal padl, byla čepel uzmuta Kharovým důstojníkem a pak ztracena. Je však možné, že pak padla do rukou elfů při skřetích výbojích do jižních částí Mar'Nub. Ano, to by dávalo smysl, když pak Ištak Chalen... Ehm, promiň! Mohl bys, prosím, pokračovat?“

„Děkuji, mistře. Tak tedy, ti dva se podle Bhanovy zprávy spolu s dalšími ozbrojenci vydali na loupež do ruin a objevili pozůstatky svatyně a...“

„Jistě, jistě! Je mi to jasné! Sežeň rychle Aurika, pokud nemá nějakou přednášku na univerzitě, případně to nahlas vedení. Pak budeme potřebovat Jarvila, najdeš ho zřejmě ve vinárně U Grimoáru. Najmi také družinu Traviga Jednookého, který s námi byl už v Osirean Nam'Batě a tato místa dobře zná. Pokud to nebude stačit, zkusíme si vyžádat někoho ze stráže.“

„A ano, mistře...“

„A vyřážíme přesně pozitří. Očekávám standardní povoz, zásobu jídla a pití na čtyři aldeny. Hlas mi všechny problémy, pokud se vyskytnou!“

„Ano, mistře.“

Rilondskou uměnovědnou a historickou společnost založil roku 846 mistr Rivenal spolu s mistrem uměnověd Miraelem a Mgeni'Sugem, členem elfí Diaspory v Rilondu. Popudem k založení Společnosti, jak si občas zkráceně říkají, bylo rabování mnoha opuštěných a polorozpadlých pevnůstek při břehu Durenu a na severních a východních hranicích Mar'Nub dobrodruhy lačnicími po kořisti. Zakladatelé Společnosti si uvědomili, že tak přicházejí o množství informací o životě obyvatel těchto míst a spojitostí s historickými událostmi, kterých v této oblasti nebylo málo. Poté, co jim Rilondská univerzita nabídla prostory, začali sepisovat důležité lokality ve vyhlédnutém regionu. V tom jim vydatně pomohly spřátelené družiny a studenti historie, kteří bez nároku na honorář podávali informace o místech, které navštívili. Časem se z této činnosti stala součást závěrečných zkoušek u univerzitních mistrů historie.

Hlavním úkolem Společnosti je především odborný průzkum a ochrana památek. Pokud není možné lokalitu řádně zabezpečit proti rabování, dochází k jejímu zakreslení a zdokumentování a následném vyzdvižení všech historicky cenných předmětů. Ke skladování těchto věcí slouží prostory Univerzity, které jsou řádně střeženy. Ještě předtím samozřejmě dochází k zajištění předmětů proti zničení, jejich chronologizaci a také opatřením, aby předměty neměly neblahý vliv na své okolí. To se občas stává zvláště u předmětů magických, z nichž po čase začíná magie unikat. K tomu dochází buď pozvolna a stále, nebo náhle a prudce. Zvláště druhý způsob může být značně nebezpečný, takže ve skladech pracuje několik znalců magických konzervačních technik, kteří zajišťují jejich odborné ošetření a uskladnění. Všechny tyto předměty jsou pak k dispozici univerzitním účelům, tedy především studiu a dalšímu zkoumání, které se týká určení data výroby předmětu a jeho pravděpodobné ztráty či opuštění.

Řádný člen společnosti musí splňovat několik hledisek, z nichž nejdůležitějším je schopnost postarat se o sebe v divočině, jelikož práce v terénu může být zvláště směrem k pramenům Durenu a Y'bu dosti nebezpečná. Dalším nezbytným předpokladem je znalost několika jazyků. Hodí se alespoň základy arvedanštiny, dále seznámení se s jazykem pouštních elfů a mnozí ze Společnosti vládou i jazyky několika kmenů Jantarových stepí. Pravidlem je domluvit se na území, ve kterém pracujete, ať už z hlediska zajištění všech nutných podmínek k výzkumu, nebo jednoduše proto, že místní vždy o svém domově vědí mnohem více než ti, kteří se o něm učí na Univerzitě. Důležitou nezbytností je samozřejmě důkladná znalost daného území, případně přímo objektu své práce, jakož i všech relevantních písemných pramenů. Užitečnou se jeví i schopnost nalézání a odstraňování pastí nastražených ve starých ruinách a tajných sklepeních, často stále ještě funkčních.

Členové Společnosti rádi využívají spolupráce se specialisty. Nejčastěji to bývají kouzelníci, kteří dobře rozumějí magii míst a dokáží s ní pracovat. To je užitečné na místech, kde je přítomnost magie vysoce pravděpodobná. Bývají to i specialisté na mechanismy, různé šikulové a bývalí zloději (výjimkou však nejsou ani zloději z povolání), kteří si dokáží s pastmi poradit. Samozřejmostí jsou ozbrojenci a vůbec lidé zajišťující ochranu vědců při práci.

Nepřáteli Společnosti jsou dobrodruhoví a zloději, kteří hledají různé cennosti, jako šperky, svitky a kouzelné předměty. Někteří z nich jsou tak drzí, že se snaží vědce přepadávat a okrást či dokonce zabít. Jsou známy i případy, kdy se pokusili vloupat se přímo do přísně střeženého skladu na Rilonské univerzitě. Ovšem nepřáteli mohou být kromě zlodějů také agresivně naladěné místní kmeny, na západě goblini a domorodci na Jantarových stepích, na jihu skupinky skřetů a jejich posluhovačů. Na druhé straně mají členové Společnosti dobré vztahy s pouštními elfy, zvláště díky svému spojení s rilonskou Diasporou.

Mezi výzkumy s největší důležitostí je pokládán průzkum Derteonu, kde členové Společnosti od roku 849 pracují pod ochranou Eldebranských rytířů a spolu s nimi hledají pozůstatky a cennosti arvedanské kultury. Jedná se o významnou a dobře placenou záležitost a pracují zde jen ti nejlepší. Další oblastí je Hammáda s trojicí starých měst a množstvím malých pevností a ruin. Někteří pracují také v rilonském zálivu a pátrají po pozůstatcích starých osad na úrovni mořské hladiny.

Množství malých výzkumů probíhá na malých lokalitách na úpatí Zelanských vrchů. Nicméně, finanční a časová náročnost těchto výzkumů brání ve větším nasazení sil Společnosti, takže neprovádí více než tři výzkumy současně a raději se zaměřuje na slibné lokality, které zaručují lepší výsledky. Navíc je jejich financování založeno především na příspěvcích šlechticů a jiných bohatců, kteří většinou na oplátku žádají nějaký předmět z nálezů a zapsání svého jména do nálezových kronik, snad z obyčejné touhy po zvěčnění v dějinách.

Zastavme se ještě u již zmíněné albirejské organizace Pátrači. Spíše než o organizaci by bylo přesnější mluvit o skupině učenců a dobrodruhů. Její jádro tvoří mistr Nándor Kalicz, který na Albirejské univerzitě vyučuje historii Asterionu, a jeho dva přední žáci, Iljan Vsesmir a Radjana Struhavská. Jejich činnost byla po dlouhou dobu spíše neoficiální a skládala se z důkladného studia pramenů pojednávajících o území Východní dálavy a po vrchového průzkumu několika konkrétních lokalit. Po vzniku Rilonské uměnovědné a historické společnosti se mistr Kalicz vydal do Rilonu a navázal profesní i přátelské styky s mistry Miraelem a Rivenalem. Výsledkem bylo založení Pátračů a jejich propojení s rilonskou Společností. Albirejská univerzita tuto skupinu oficiálně vzala pod svou ochranu a mistr Kalicz počal přijímat malé množství studentů historie na své semináře o poznání arvedanské kultury na severu Tary. Přitom využívá poznatků z písemných pramenů, výsledků výzkumu svých starších studentů a také poznatků rilonské Společnosti.

Velkým přínosem jsou také univerzitní sbírky obsahující velké množství artefaktů, které založil již mistr Alwarin a. Oblast Východní dálavy však již byla od dob založení Albirea poměrně dobře prozkoumána různými dobrodruhy a mnohé z památek byly nenávratně ztraceny. Přesto se však občas najdou i místa dosud nedotčená, ač ne tolik významná. Mistr Kalicz navázal spolupráci s několika málo dobrodruhy, kteří mu podávají potřebné informace a aktuality z dění ve Východní dálavě.

Mezi významné výzkumy albirejských Pátračů z poslední doby patří zcela jistě průzkum albirejského podzemí, kterým se zabývá především Radjana Struhavská. Nad jeho průběhem často dohlíží i sám mistr Kalicz. Jeho pravděpodobný nástupce Iljan Vsesmir působí v Tarosu a řídí zde vlastní malý výzkum v postupně odkrývaném taroském podzemí. Nedostatek zdrojů a především studentů nedovoluje Pátračům rozvinout aktivity na slibné lokalitě sintarského pohřebiště. Postupně také dochází k navazování kontaktů se skřítky, trpaslíci ani lesní elfové nejsou těmto aktivitám zatím příliš nakloněni.

Na konci chladna roku 854 z Rilonu vyrazila karavana Společnosti pod vedením zkušeného průvodce Jarvila Sedmivouse. Mistr Rivenal se rozhodl po dlouhé době opět osobně vyrazit na výzkum a to do průduchů na skalní stěně Zelanských vrchů na území Třízubského knížectví. Osobní korespondenci se samotným knížetem Lvem Lukjanovcem docílil zřízení přechodného vědeckého tábora v malé bezejmenné osadě několik mil od samotné lokality.

Podle mistra Rivenala a deníku jeho již zesnulého přítele se zde nalézají opracované kamenné útvary vytvořené zcela jistě rukou vedenou inteligentní bytostí. Nikde však nenalezl žádné písemné doklady zdejšího osídlení nějakou inteligentní rasou.

Výprava je kromě mistra Rivenala a Jarvila Sedmivouse tvořena ještě dvěma studenty historických věd, Vladanem Butmirem a pouštní elfkou Wanabe'Atou, pro něž je tato výprava zároveň poslední praxí před složením závěrečných zkoušek. Stejnou cestou se vydal ještě bývalý student Rilonské univerzity, poměrně schopný zaklínač Freymar, jehož cíl je sice dále na jihu, ale slíbil Rivenalovi doprovod až k Třízubskému hradu Kelčáku. Ochranu karavany zajišťuje šestičlenný oddíl hraničářů, kteří pro Společnost, potažmo Rilonskou univerzitu, pracují na poloviční úvazek již několik let.

Karavanu tvoří čtveřice mul nesoucích potřebné potraviny a především nářadí a prospekční přístroje nutné k zajištění případných nálezů. Nezbytností jsou provazy a háky, jichž bude ve skalách třeba, ale také archy čistých papírů s deskami a psací potřeby pro zakreslení nálezů. Seznam nejn nutnějších věcí doplňují pokrývky a spací pytle, tábornické potřeby a zásoba suchého paliva pro všechny případy.

Poznámka: Karavana do Tří Zubů úspěšně dorazila v polovině klidna a po několika dnech se vydala na předpokládané místo, o kterém však mistr Rivenal nikomu ve Tří Zubech nepodal bližší informace. Pravidelně jednou za alden byl nazpět vyslán nosič pro doplnění zásob, ale jinak nebyly poskytnuty žádné informace. I tento kontakt přestal fungovat poté, co do povodí Durenu vtrhla Zylva armáda.